

Každý příběh zanechá nějakou stopu v člověku. Od těch nejblíže až po nás, kteří jsme k příběhu paní Bartschové jenom „načichly“.

Reflexe:

Příběh Paní Bartschové mě zaujal, protože mám ráda historii a myslím si, že během 2. světové války nebo po ní nebyl život pro lidi vůbec jednoduchý a tak jsem se o tom chtěla dozvědět víc. Také mě zaujalo, že se musela ve škole učit básničku o Hitlerovi a že si ji pamatuje až dodnes a že školu měli jenom do 8. třídy.

Aneta, 7.B

Tento rozhovor byl velice zajímavý. Paní Bartschová neměla asi jednoduchý život. Od mala se musela starat o děti a pracovat na poli. Jako malá se musela ve škole učit o životě A. Hitlera. Po válce to neměla lehké, protože některé české děti cítily k ní nenávist, např. na ni plivaly. Potom mě překvapilo, že po válce odjela na Jižní Moravu, kde se měla naučit česky, ale přitom se česky nenaučila. Pracovala tam v domácnosti. Závidím jí, že se učila jen 8 let. Ve 30 letech se provdala za svého kamaráda z dětství – také Němce Helmuta Bartsche. Potom měli 2 dcery. Paní Renata šla v 5 letech do školky, kde se teprve naučila mluvit česky. I když neměla jednoduchý život, tak jsem z toho vyprávění cítila, že byla spokojená.

Veronika, 7.B

Podle mě bychom si měli víc vážit dnešní doby. Máme všechno, minimálně to, co potřebujeme. Paní Bartschová měla velké štěstí, když se po válce ocitla na práci u české rodiny, s kterou dobře vycházela.

Je moc pěkné, že z přátelství v dětství se může vytvořit a zachovat láska, která trvá dodnes.

Venda, 7.B

Nevím, co bych měla k příběhu mé maminky dodat. Snad jen to, že se maminka naučila lépe česky mluvit a hlavně psát až s mým nástupem do školy. Já jsem do svých pěti let mluvila a rozuměla jen německy, české kamarády jsem do té doby neměla. Nastoupila jsem do mateřské školy v Uhelné, abych se naučila česky. Tehdy tam pracovala jako ředitelka paní Marie Trněná, která trochu německy rozuměla a měla se mnou velkou trpělivost. S postupem času jsem pak doma mluvila převážně česky, přestože na mě rodiče stále mluvili německy. Jednou se mě mí spolužáci zeptali jestli jsme Němci východní (ti hodní) nebo západní? Když se mi to rodiče snažili vysvětlit a vyprávěli mi o svém dětství, že se narodili tady v Nových Vilémovicích, (tak jako jejich rodiče i prarodiče), o poválečném odsunu, moc jsem tomu nerozuměla. Později jsem začala vnímat tu nespravedlnost kolektivní viny: že rodina byla rozdělena- téměř celá byla odsunuta a několik desítek let mohli mezi sebou komunikovat jen pomocí dopisů, které byly kontrolovány; že přišli o veškerý nemovitý majetek budovaný po několik staletí, a museli si zvykat na nový domov, přestože se ničím neprovinili. Byli vnímáni jako někdo, kdo tu nepatří, a přitom zde mají hluboké kořeny.

Maminku obdivuji pro její pozitivní přístup k životu, pro klidnou povahu. Dokázala vždy těžké chvíle překonat a najít v nich i něco optimistického.

dcera Renata